

TEXT: JAN ŠILPOCH, JAN KRŮTA

Jan Šilpoch

(* 1957)

V době, kdy fotoreportér Jan Šilpoch pracoval v časopise Mladý svět, chyběl jen na málo letních festivalech. V 80. letech minulého století byly velkými fenomény folk, festival Porta a další velké amfiteátry s neopakovatelnou atmosférou ve znamení kytary.

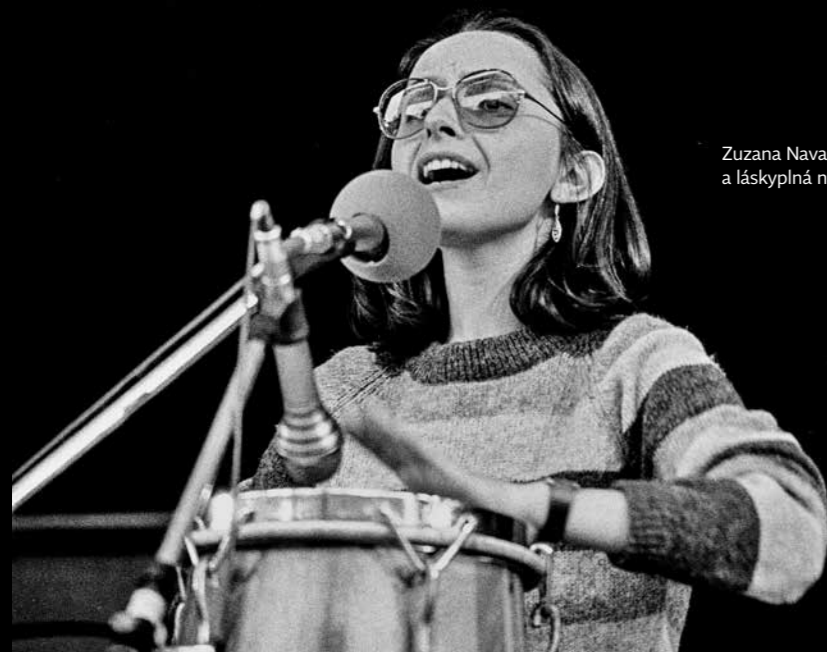
Jarek Nohavica a jeho zprávy z domova

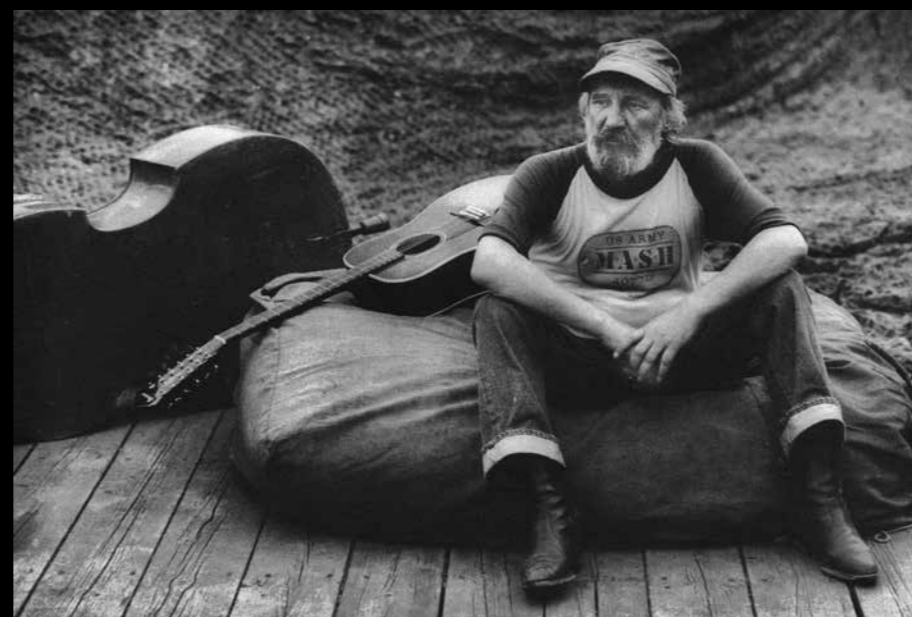
Húsličky, nebo Galánečka? Vlasta Redl!

Příběhy z kytarového ostrova

Zuzana Navarová: Živel a láskyplná náruč

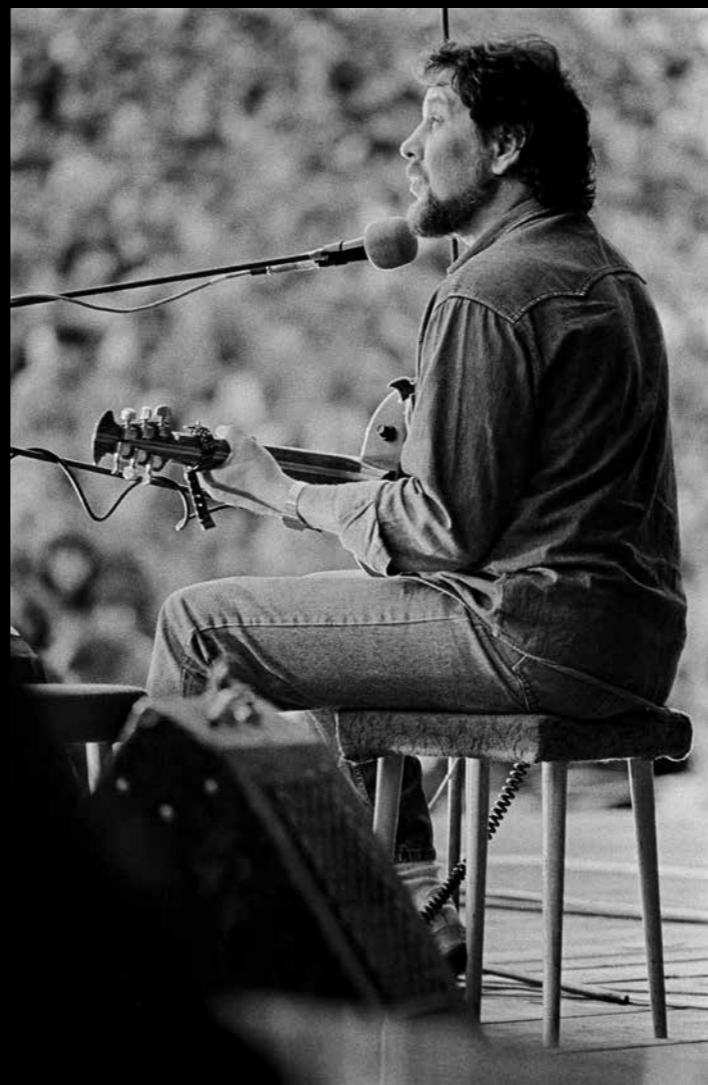

Wabi Ryvola bez Bedny od whisky

Profesionálně fotografuje od roku 1981, kdy zvítězil v konkurzu Mladého světa. Pro tento časopis pracoval dvanáct let. V r. 1993 působil jako obrazový redaktor časopisu Reflex, potom jako volný fotograf a od roku 1994 jako fotoreportér Týdne, kde později zastával funkci vedoucího fotooddělení a obrazového redaktora. Pět let fotografoval pro Hospodářské noviny, nejen v deníku, ale i v magazínu Víkend. Byl oceněn třetím místem v kategorii Kultura v soutěži Czech Press Photo 95, získal cenu Novinářský nos CPP 96 a cenu Canon na CPP 98. Uspořádal kolem desítky samostatných výstav. Ve své práci je samouk. Od počátku byl velmi ovlivněn dokumentární fotografií a sociálními tématy, kterým se věnuje dodnes. Již dvacet pět let jezdí do obcí pod Bílými Karpaty, kde se snaží zachytit hudební spontánnost hornáckých hudeců a životní styl zdejších obyvatel. Jak říká režisér Břeťa Rychlík: „Šilpoch fotí, jak čuje muziku.“ Hudba provází Jana Šilpocha po celou profesní kariéru, od počátků Pražských jazzových dnů přes folkové a rockové festivaly až po vystoupení světových hvězd.

Porta začíná. Zpívá se Vlajka vzhůru letí...

Porta 1984: Na jedné vlně

Zůstala Rosa na kolejích a vzpomínka nejen na Wabiho Daňka.

S Honzou Nedvědem se zpívalo nejen u Stánků, ale vždy a všude.

Škola něžného humoru Karla Plíhala

Klasika s banjem: Jiří Suchý na plzeňské Portě 1989

